

א ל י ה

חיה נרד

אדמה, רגבי עפר חמים ואדמים,
ומקום מוצא הרוח עד מקום תשקט הרוח
הבכירו הנרדים, וגאיות להדומים;
ושדות וכרם, עננות וניצור
ושביל לוחץ בביר

ואם

ולצדה הנצור.

ושמש רד אל אפק כראם
ולילה גח מאפק בלביא זועם
ודמי — — —

ודמי עד עת יעור הסער
ובאו עננים שקוני דמים
וכמו סופד על מות הלום תלוי הסהר.

והמים

זולגים אל העפר כדמעותי
ועננים כארונות מתי
יעוטו אל קברות הליל.

ושובת הנצרים מבני החיל
תהלך בשביל אל מתרים.

ובני איננו עוד. הלף, הלף הנצור
נסופד על סנת בקורים
תלוי הסהר

והוא כואב כלילותי.

עלטה.

רק עצב תפלותי

פוסע דם בדרך צרים.

תני השכול תוהים וסעורים

מטאורת לבי אל אפלות יגיו

הנצרים!

לו רגע בתיקי ראשכם תגיו

ללטה את שערכם במאדי.

לסף על תפתכם בכף גדי.

כי גָּבְהוּ לילות עַד מוֹכְבִּים
 וְאֲנִי שְׁחוּתִי עַד עֶפֶר.
 רַק אֵת אֲזוּנֵי אֲצִמִיד לְרַגְבִּים.
 רַק אֵת עֵינַי אֶתְּלֶה בְּמוֹכְבִּים:
 הִנֵּה הַלְמוֹת לְבָבְךָ עוֹלֶת מִן הַגְּבִים
 וּבְכַרְמֵי הַדָּם יוֹגְבִים שִׁירָם יִשְׁירוּ
 וַיְבִיעַ אֹר אֶלֶם
 וַיִּשׂוּ אֶל עֵינַי.

בְּנִי.

הֲרֵי שְׁלָגִים מִרְאוֹת אֶתְכֶם יִמְשִׁירוּ
 מִרְאוֹת אֶתְכֶם דְּמָעוֹת תִּקְרַעְנָה אִישׁוֹנַי.
 בְּנֵי הַעוֹלָלִים!
 בְּנֵי הַחֲלָלִים!
 הִנֵּה הָאֹר עוֹלֶה בְּכֶם
 וּמְלוֹא אֲרָצֵי צְלָלִים.
 הִנֵּה גְבוּרָה בְּכֶם וּמְתוֹם
 וּבְחֲרָרֵי הַגֵּר אֶלֶם
 וְכִסְפֵּי יְלִדוֹתְכֶם פְּחוּם
 וְצִלְתוֹ אוֹרֶת וְתָם
 וְלַחֵי לַחֵי רֶךְ תְּסוּת.

הַגֵּר עֲלֶה בְּחִלּוֹנַי וְהוּא צוֹסָה אֶל שְׁמֵר
 וְאֶפֶל נֶאֱחָז בְּלִהְבֵּיו.
 הִנֵּה הָאֹר נוֹסָה אֶל שְׂבִיל וּבְשִׁבְלִים הַנֶּעַר
 תּוֹנֵת שְׂכוּלֵי בְּעַפְעָפִיו.
 כִּי לֹא תִסַּב רֹאשׁוֹ לַעֲת אִם נִצְעָקָה
 וּכְאֵה צִלְתוֹ, אֶמְלֶה וְגַם נִצְבָּה
 וְתִשָּׂא לִי אֵת מוֹתוֹ הַפֶּר.
 וְשַׁחַר יוֹם גָּשׁ וְשַׁחַר יוֹם קָרַב
 וּבְנֵי לֹא קֵשׁ מְשֻׁבָּה תִקְרַב.

אֲדַמָּה.

רַגְבֵי עֶפֶר תְּחוּת, רַגְבֵי עֶפֶר תְּמִים וְאִמְלִים
 וּמִמְקוֹם מוֹצֵא הָרוּחַ עַד מְקוֹם תִּשְׁלַט הָרוּחַ
 נִטְוֵי הַצְּלָלִים.
 בְּנֵי הַרְדֵּף אֶל עֶפְרָף גִּנוֹת,
 גְּוֵי הַרְדֵּף אֶל עֶפְרָף גִּשׁוּת.

הו, חקו רגבי עפר את תם כל תמוקיו.
 בגליו אשר פסעו ולא נטו סקו.
 עיניו אשר זרחו בפלא השחרים,
 תמליו שלא נהו אל הסד מחרים,
 חקו רגבי עפר, כי שב אל עפרים,
 בני אשר הוה תפארת עפרים.

ועוד לילות ירדו ונעלו לילות
 ואם עומדת בשביל ולב נפוג מבמה,
 הנפרים פאז יוצאים אל שביל הדמע.
 בני, מעמק שכול עיני אתכם תשבוענה:
 לעת לבי ימעד, לעת ולחש: חזרו —
 שבועתים און וחרב תאזרו,
 שבועתים רום גפשותיכן תגבהנה,
 ושבתם לעת ימוגו הצללים
 ובקורי זקב מדם תחללים
 תאסרו אור שחר אל דמע אכלים,
 ושבתם לעת אור יום על החרים
 באדמה תבפיר שדמות ונהרים,
 וגנות וקרם ושדות ויער
 ושביל לוחף בניר
 ואם
 ולצדה תנער
 ודמי — — —
 וסתר תלומות בענגים.